

VINCZE FERENC

Elvisz

Végignézett a szobán, és furcsa meglepéssel nyugtázta, ismét összecsomagolta az életét. Újra. Már ki tudja, hányadszor. Minden alkalommal azt mondogatta magának, hogy immár utoljára, de aztán mindig lett egy következő és egy következő alkalom. Jól emlékszik az elsőre, az első tényleges költözésre. Nem olyanra, amikor bentlakásba költözik az ember gimnazistaként vagy egyetemistaként, aztán onnan minden hétvégén hazajár. Hanem amikor először bérelt közös lakást a nőjével. Az egyikkel.

Az már homályba vész, hogyan is történt, azaz miként is jutottak annak idején az összeköltözés kétségkívül megkérdőjelezhető ötletére, mindenesetre egy szeptember eleji vasárnap délutánon azon kapta magát, hogy barátnőjével megérkezik egy ferencvárosi bérház udvarára, vállukon egy-egy táská, kezükben néhány szatyor edényekkel. Legalábbis így szokta volt mesélni a haveroknak. Azt általában kihagyta a történetből, hogy két perccel később az anyja is befordult a bérház kapuján, még három táskával, mivel ő hozta el őket a Zsigulival. Akkor jártak először ebben a ferencvárosi bérházban, mondhatni vakrandi volt, hiszen anyja egyik barátnőjéé volt a lakás, aki olcsón megszámlította, húszezer plusz rezsi bárkinek megérte volna azért a szoba konyháért, plusz természetesen galériáért. Merthogy galéria is volt. Szinte két szoba, és egyetemistaként két szoba birtokában lenni, ráadásul összeköltözve, nos, az elég jól hangzott. Aztán miután anyja és barátnője elmentek, és ők ketten kitelepedtek a konyhába elszívni egy cigarettát, ráébredtek pár dologra. Először arra, hogy nincs fürdőszoba, sőt, vécé sincs. Azaz van, plexifallal elválasztva a konyha egyik felén, egy légtérben, és később az egyetemista éveinek egyik legjobb anekdotájává vált, hogy szarás közben hogyan kavargatta a pörköltet. Később. Akkor és ott ez kevésbé volt vicces, viszont mindenképpen a lakás előnyeihez tartozott, hogy rendkívüli módon felgyorsította az összeszokást, az egymás előtt szarást már második héten zökkenőmentesen abszolválták, mondhatni muszáj volt. A vendégeknek már nehezebben ment, ilyenkor mindenki bevonult a szobába, és aki véccére akart menni, az becsukta a szobaajtót, kinyitotta a bejárati ajtó kisablakát, aztán imádkozott, hogy senki se nézzen be az udvarról, mert abban a bérházban minden elképzelhetőnek tűnt.

Jól emlékezett, az az utca a kétezres évek legelején nem tartozott a rehabilitált övezetbe, este tíz után nem volt tanácsos hazasétálni, leginkább tíz előtt vagy éjjel kettő után, a közte lévő időben bármi megtörténhetett. És nem azért, amitől óvta mindenki, aki megtudta, hogy a Ferencvárosba költözik. Mert mindenkinek egyből

az volt az első szava, nem normális, hogy beköltözik a brazilok közé. Öcci, egyik volt osztálytársa, kifejezetten javalta gázspray és egyéb önvédelmi eszközök beszerzését, Baraka pedig egyik meggondolatlan látogatása után szégyenkezve és szemlesütve kérte, kísérje már ki az Üllői útig, mert egyedül nem mer. És ugyan mindenkinek igaza volt abban, hogy a bérházban többnyire cigányok laktak, probléma nem volt. Gyerekkorában amúgy is gáborcigányok között nőtt fel, vagy legalábbis apja haverjai között ott volt Andriskó István, a vásárhelyi bulibás világot megjárt fia, vagy Petrika Gábor, akitől annak idején az első csúzlíját kapta, szóval nem is nagyon értette a pestiek óvatosságát. Az már egy másik kérdés volt, hogy a földszinten lakott, és a szomszéd cigányasszony összes fia focikapunak használta a bejárati ajtajukat, és nem melleleg elég jól lőttek, a kapusnak nem sok dolga akadt, annál inkább az ajtónak, melyről csak úgy patakzott lefelé a festék. Bár ez is csak részletkérdés volt, a hatalmas gázszámla sokkal inkább zavarta, mert aztán ennek köszönhetően mondták fel az albérletet fél év elteltével, és mintegy a székelyköltözés alkalmát kihasználva a közös életet is, valahogy természetesnek tűnt, most akkor mindenki megy a másik irányba. Valahogy nem viselte meg a dolog, bár az a villamosmegálló sokáig be-bevillant, ahonnan egyikük Pestre, másikuk Budára indult tovább.

Ennek akkor még sok jelentőséget nem tulajdonított. Hátizsákkal felszerelve és pár lábossal teli szatyorral a kezében indult a Lehel tér irányába, ott laktak Onsek, ha jól emlékszik, a Victor Hugo és a Balzac utca sarkán, egy szintén nagy bérházban, három szobás lakásban, kis gimnáziumi kommunaként tengették ott életüket, és tudta, pár napra meghúzhatja ott magát. Nem sokáig, mert aztán úgy alakult, hogy hazaköltözött vidékre az apjához, pár hónapig onnan járt fel Pestre, minden reggel vonat, aztán délután busz vagy vonat, megoldotta. És megoldotta ezt másodszor is, kicsit később, öt év elteltével is úgy fordult az albérletek sorsa, hogy egyszer csak azon kapta magát, hogy hazaköltözött. Nem tudta elkerülni, bármennyire is akarta, harminc után már nem szívesen költözik haza az ember, még ha csak ideiglenesen is. Kétszer csinálta ezt végig, hetente többször is ingázott a száz kilométerre lévő kápitálába, ahogyan az apja szokta volt mondani, míg élt. Mi újság a kápitálában, kérdezte mindig kissé ironikusan, mintegy érzékeltetve a fővároson kívül is van élet, azon kívül is élnek emberek, nem is kevesen.

Nézte a könyvekkel tele dobozokat. Tizenöt év alatt rengeteg könyvet össze bír gyűjteni az ember, és most ismét összecsomagolta az összeset. Hatvan banánosláda könyv, testvérek között is három óra, míg felrakják a teherautóra. Elvisz bácsi éppen nem utálta ezért, bár a költözések utáni minden egyes búcsúzásakor a lelkére kötötte, többet már nem fog jönni, többé már nem vállalja a fuvar, mert az utóbbi pár alkalommal már nem tudták megoldani egy fordulóval, hiszen mire felkerültek a könyvek, addig nem maradt hely a bútoroknak, és már mindenkinek tele volt a faszja az egészszel. Három óráig hordani a banános ládákat, nos, ehhez még a zongorán edzett költöztetőknek sincs nagy kedvük. A második óra után már úgy hajtották a sarokba a banánosládákat, hogy látszott, hamarosan fel is gyűjtják az egész rakást.

Mikor legutóbb költöztek, Elvisz bácsi a sokadik kör banánosláda után, egyszer csak megkérdezte, biztosan továbbra is ugyanabba a sarokba pakolják-e a ládákat, mert ő azért nem lenne annyira nyugodt, hiszen bármikor leszakadhat a földém. Le ugyan nem szakadt, de azért a biztonság kedvéért elkezdték a másik sarokba gyűjteni a dobozokat. Mire végeztek, egész kis labirintus keletkezett a szobákban.

Elvisz bácsi másképp látja a dolgokat, szerinte nem a ládákkal van a gond, hanem a nőekkel. Tizenöt éve költöznek együtt, és az Elvisz Tehertaxi főembere is megöregedett kissé. Emlékszik még az első költözésükre, egy Őrs vezér tér mögötti panelház kilencedik emeletéről költöztek a Ferencvárosba, és Elvisz bácsi még javában részt vett a költözésben, azaz egy rakodóval kettesben hozták le a kilencedikről a bőr ülőgarnitúrát, persze mindenféle válogatott kurvaanyázások közepette. Az utóbbi években már csak kivételes alkalmakkor száll be a cipekedésbe, inkább hoz magával két embert, és azokat felügyeli kellő távolságból. Valahol érthető a dolog, ötven is elmúlhatott az öreg, nem hiányoznak a banánosládák a derekának. Pedig annak idején még Elvisz bácsitól látta a trükköt, hogy egy szekrény, mosógép és egyebek szállításánál bevethető gurnival áttekert három egymásra tett ládát, s azokat jól kidolgozott technikával emelte a hátára és vitte fel a harmadikra. Ilyet már hiába is várna bárki az öregtől, ezek az idők lejártak, az újabb trógerek már csak ládánként haladnak, nem veszélyeztetik a hátukat, na meg az óradíjat sem. De hát ez van. Ezért kellenek a haverok. Bár azok is elmaradoztak egy ideje, hisz senkinek sincs kedve három órán keresztül ládákat pakolni egy teherautóra, majd ismét három órán keresztül leszedni azokat. Ilyen alkalmakkor legalább két kilót szokott fogyni, estére úgy érzi, mintha a levegőben járna, ládák, szekrények, mosógépek és hűtők nélkül habkönnyen lépked az ember bármerre. Csak éppen a másnap ne lenne, mert olyankor fekszik és mozdulni sem tud, pedig akkor kellene nekiállni kipakolni a könyveket, elrendezni a lakást. Legutóbb szinte egy évbe telt, míg az utolsó banánosláda is eltűnt.

Az utolsó banánosláda eltűnése ünnepi pillanat, viszont veszélyes dolog, immár háromszor is előfordult többéves pályafutása alkalmával, hogy az utolsó láda eltűnése valahogyan összekapcsolódott a szakításaival. Mire mindent kipakolt, mire kialakult volna az állandóság, nyugodtság érzése, valami elromlott, és kezdődhetett előlről minden. Jól emlékszik az első ilyen alkalomra, egyik héten még hatalmas vigyorral az arcán kaszabolta össze az utolsó ládát, a rá következő hétfőn már a környékbeli zöldségeseket járta újabb ládákért, mert kifelé állt a szénája.

Elvisz bácsi mindig mondta, jóféle asszonyt kéne legelőbb találni, aztán be is fejeződnek a költözések. Csak csóválta a fejét, de két banánosláda között az öreg újra és újra elmondta a szentenciát, asszony kell, nincs mese. Az megszünteti a költözéseket. Minden elképzelhető, ez is, simán elképzelhető, hogy egyszerűen nem tud megállapodni. Se egy lakásban, se egy nőnél. Vannak ilyen emberek. Ezt az a Széna téri pszichomókus mondta azon alkalmak egyikén, mikor nála járt. Az első vagy második alkalommal mondhatta, mert harmadikra nem került sor. Jól mondta Elvisz

bácsi, a nőekkel van a baj, a mókus is nő volt, nem ment a megállapodás meg az önfelédlt kitárulkozás sem, úgy érezte, tiszta luxus hatezer forintot kidobni az ablakon, hogy hülyeségekről beszélgessen valakivel órabérbe. Ennyi erővel ki is hajigálhatná az ablakon az ezreseket, annak is lenne ennyi értelme. Harmadszor elfelejtett elmenni, negyedszer meg már nem is hívta, elmaradt a dolog. Mondhatná, szakítottak.

Vicces volt az öreg, jött a százéves Toyota kisteherautóval, kis ponyvás költöztetőautó, a kabinba hárman is elfértek, az öreg és még két tróger, hátulra meg eleinte felfért az egész élete. Eleinte. Ahogy telt az idő, úgy lett egyre kisebb a kocsi, egyre kisebb a rakodótér, egy idő után sehogy sem fértek fel a könyvek és a bútorok egyszerre, így aztán az utolsó két-három költözés alkalmával a könyveket már egyedül hordta. Bérelt egy utánfutót, és egész álló nap cipelte a könyveket, többnyire egyedül. Egy kétszázszor száznegyven utánfutó alig négyezer forintba került egy napra, tisztára megérte. Irénke, a jócskán negyven fölött járó özvegy működtetett egy kölcsönzőt valahol a tizenharmadik és tizennegyedik kerület találkozásánál, onnan szokta hozni az utánfutót, még kauciót sem kellett hagynia az első két alkalom után, csak beszélgetni a közel kétszáz kilós Irénkével. Miután nem kért számlát, Irénke teljesen megbízott benne, mindig a legjobb és legerősebb utánfutót adta, még vasárnap is hajlandó volt kölcsönözni, holott első alkalommal világosan a tudtára adta, attól, mert özvegy és egyedül él, van még magánélete, és mindenféle kölcsönzések miatt szombat délutántól hétfő reggelig nem elérhető. Csak a pasim hívhat olyankor, mondta Irénke, és az is csak akkor, ha előzőleg megszolgált a bablevest, és Irénke ilyenkor kacintott. Mikor először hallotta Irénkét az aktuális pasijáról áradozni, öklendeznie kellett, de aztán idővel hozzászokott. Az utóbbi pár alkalommal az utánfutó visszavételekor hosszasan elbeszélgettek, és Irénke nem volt szégyenlős, sőt, néha úgy tűnt, szívesen felszolgálna egy kis csülkös bablevest. Bár ezt visszafogottan és lapos pillantásokkal adta tudtára, de azért mégiscsak vigyázni kellett, nem volt szabad eljátszani az előnyös utánfutó-kölcsönzés lehetőségét.

Elvisz bácsi egyik embere egyszer kifejtette, jobban utálja a könyveket, mint a zongorát. Miközben a huszadik banános ládát cipelték fel a magasföldszintre, hosszan ecsetelte, hogy a zongora az egy kör, azok a kurva könyvek meg... meg sem lehet számolni. Nem éri meg. Nem éri meg nekik itt szenvedni. Vigye az, aki összeűjtötte őket. Bár ezen már ő is elgondolkozott, talán nem lenne hülyeség mindet beszkenne, aztán rápakolni egy külső hardra, és annyi. Legalább kereshetők is lesznek. De persze ehhez sem ideje, sem kedve nem volt. Most előre szólt, ismét költöznek a könyvek. Elvisz bácsi csak annyit kérdezett, hányadik. Szerencsére földszint, mondta, és szinte látta az öreg megkönnyebbült arcát maga előtt. A földszint mindig jó.

Pár perc és itt vannak. Végigsétált a szobán meg a konyhán, bele-belenézett a dobozokba. A könyvek rendben voltak, igyekezett őket tematikusan összepakolni, bár tapasztalatból tudta, minden hiába, a kipakolásakor úgymint összekeveredik minden, majd pont azt nem fogja találni, ami kéne. Pont az a tíz könyv nem lesz meg. Az

a tíz sosincs meg. Az utolsó doboz legalján, vagy egy külön táskából kerülnek majd elő, mivel megfontoltan előre különpakolta őket, hogy majd ne kelljen keresni. Csak éppen ez a pillanat, ez a döntés felejtődik el általában a leghamarabb.

A ruhásszekrények üresek voltak, a konyhaszekrények szintén. Minden bedobozolva, becsomagolva. Még a közel ötven éves korondi bokályok is. Az egyetlen öröksége nagyanyjától. Meg persze a könyvek. Azok csak részben örökség, a nagyanyja nem akarta ráhagyni, sőt, mikor eladta a lakását, oda akarta adni őket az egyik barátnőjének, annak a színésznőnek. Mintha az tudna olvasni. Max szövegkönyvet. Egyebet nemigen. De őt sem kellett féltetni. Míg a nagyanyja a konyhában osztotta az edényeket a többi unokának, két haverjával, Onssal és Surival szépen kihordtak minden lényeges kötetet a hátsó ajtón. Senki sem vette észre a műveletet, csak az anyjáiék, de ők is csak akkor, mikor rájöttek, a Zsiguli hátulja megereszkedett. Az apja már szerelőt akart hívni, mikor meglátta a púposan megpakolt csomagtartót. Heródes rakná bele a faszát, mondta az apja, és lecsukta. Vissza kellett volna vinni mindent, és akkor egyszerűbb lenne az élet. Például ezeknél a költözéseknél lennének a ruhák, az edények, pár bútor, aztán annyi. Egy óra alatt felmenne minden a teherautóra, Elvisz bácsi örülne, haladnának.

Pár perc és itt vannak. Megint vége egy időszaknak. Kinézett az utcára. Ezt a környéket sem sikerült megszoknia. Mióta hosszú évek után elköltözött végleg a Ferencvárosból, nem érdekelte az utca, a negyed, a kerület, a város. Egyik része olyan, mint a másik. Mindenhol van egy piac, azaz vásárcsarnok, ahogy errefelé mondják, pár park, valami központféle, kerületenként változik, nagybolt a centrumban vagy éppen a város szélén, és kisbolt az utcában, a sarkon, pár kávézó, normális kocsmá, és persze néhány talponálló. A megszokott arcok, a mindent megfigyelő szomszéd vagy szomszédasszony, a kedves öregasszony, a morcos, mindig kioktató öregúr, a helyi alkoholista vagy alkoholisták, a zöldséges, a kisboltos, és még sorolhatná. Ezek ismétlődnek folyamatosan, már többeket megszokott, több környéken is ismerős arcnak számított ideig-óráig, de egyik olyan volt, mint a másik. Egyszóval mindegy volt, hogy hol élt, melyik kerületben, melyik utcában. Eleinte nehéz volt az állandó változatosság, az első pár évben még folyamatosan panaszkodott, ha lehetősége nyílt rá, hogy mindig csak költözni kell, hogy sosincs pénz, vagy hogy a főbérlők mindig kiteszik az utcára. Néha csak az egyik volt igaz, máskor mind egyszerre. De többnyire nem volt pénz. Hiába dolgozott két helyen is, pénz az nem volt. Tanárként megélni ebben az országban, nos, az lehetetlen küldetés, szokta volt mondogatni a többi tanárnak, akik hasonló cipőben jártak. Egyik utolsó helyen, amikor a főbérlő velük együtt árulta a lakást, a vásárló azt hitte, a lakással együtt megkapja a könyveket is. Sőt, az egyik vevő többet kínált, ha ők is maradnak, és aláírják egy öt évre szóló albérleti szerződést.

Gyorsabban haladtak, mint gondolta volna. Elvisz bácsi most két új, friss trógerert hozott, dolgoztak a fiúk rendesen, bár amikor először meglátták a felhalmozott bannanosládákat, látta az elbizonytalanodást a szemükben. De ment. Másfél-két óra

alatt készen is voltak. Elvisz bácsi kérte is a címet, hogy akkor indulnának. Majd ott találkozunk, mondta, és felkapaszkodott a kisteher fülkéjébe, ott még megnézte az óráját, és füstölve ugyan, de a Toyota kikanyarodott a főútra.

Végignézett az üres lakáson. Így, könyvek nélkül, elég nagynek tűnt. A falak fehérek voltak, a sok év tapasztalat megtanította, hogyan rendezze úgy a polcokat, ne hagyjanak nyomott maguk után. Pár alkalommal már előfordult, hogy a több nagyobb méretű radírt is elhasznált, míg fehérre nem radírozta a falat, hogy ne kelljen kifestenie a lakást. Mert a főbérlők ilyenkor levonták a kaucióból. Azaz sosem látta viszont a kauciót. Már lakott vagy tizenegynéhány lakásban, de kauciót vissza még nem kapott. Hátha majd most. Kinyitotta a konyhaablakot, és rágyújtott. Itt sosem cigizett bent, nagy ritkán a konyhaablakban, de hát így a végén egyet azért még elszívhat. Egyet. A bentlakásban töltött sok év tapasztalatából tudta, az ablak felső harmadában kell kifele fújni a füstöt, ott biztosan kifele száll, és nem befele. Állt az ablakban feltartott kézzel, és fújta kifelé a füstöt. Innen pont rálátott a szomszéd ház egyik földszinti ablakára. Harmincas pár lakott ott egy kutyával. Valami szürkésfehér is ölebbel, amolyan pörköltbe is alig való kutyával, ami néha felkapaszkodott belülről a kanapéra vagy valamire, amit odatoltak az ablak elé, és onnan ugatta a világot. Egyik vasárnap este a konyhaablakban éppen feltartott kézzel cigizett, mikor hirtelen valami ritmikus mozgásra lett figyelmes. A szomszédék a kanapén kifelétek, legalábbis a nőt felismerte, a férfi alatta feküdhettek, így azt nem látta, csak azt, amint a nő feje, válla, felsőteste ritmikus fel-le mozog, majd rövid idő múltán lehanyatlik. Az igen, állapította meg magában feltartott kézzel. Az ezt követő héten gyakrabban figyelte a konyhából a szomszédék ablakát, de semmi, újabb akciót nem kapott el. Mígnem vasárnap este ismét szemtanúja lehetett a ritmikus vonaglásnak. Ezek mindig vasárnap dugnak. Kinek az ebéd, kinek a dugás. Ez is valami. A vasárnap esti rituálé. Még vagy két vasárnap megnézte, de aztán unalmassá vált, mindig ugyanaz a póz, ugyanaz az idő, ugyanaz a nő. Semmi izgalom. Szívta a cigit, és nézte az üres nappalit vagy hálót. Ilyenkor dolgoztak. Ettől is búcsút vesz immár, a heti egyszeri ingyen pornótól.

Indulnia kellett, akármilyen lassan haladtak, utol kellett érnie őket. Ugyan Budára vitték a cuccot, de azért ilyenkor napközben nem volt akkora forgalom. Még egyszer szétnézett, aztán bezárta az ajtót. Reflexből lenyomta még vagy háromszor a kilincset, de aztán tudatosult benne, nincs már semmi odabent, amiért aggódnia kellene. Így a negyedik lenyomástól eltekintett. Sőt, attól is, hogy még egyszer visszamenjen, és megnézzé, bezárta-e az ajtót. A lakás üres, most már lényegtelen, nyugtatta magát. Amikor viszont a kapuhoz ért, meggondolta magát, és visszament. Az ajtó zárva volt, de így volt biztos. Így volt biztos immár legalább egy évtizede. Ha nem több. Eleinte még küzdött ellene, aztán elengedte, és inkább visszament.

Felnézett még egyszer az ablakokra, és beindította a kocsit. Nos, ennyi volt. Valami új jön, gondolta magában, de annyira ismerős volt már ez a gondolat, hogy most valami új jön, hogy biztos volt benne, semmi új nem fog történni. Új lakás, új

környék, új emberek, de végül is lényegtelen az egész. Csupán helyrajzi kérdés, merre is lakik az ember. Egy ideje még az sem. Jön a tehertaxi és Elvisz bácsi, és kezdődik minden előlről.

A hegyre kanyarodó utcácskában érte utol őket. A Toyota kisteherautó sötét és bűdös gázokat pöfékelve szenvedett felfelé a hegyen, a szekrényektől, könyvektől annyira megereszkedett, hogy szinte csodaszámba ment, hogy felér az utca közepéig. Elvisz bácsi behúzta a kéziféket, majd két kerékéket is bevetett, nem bízott már a teherautó mechanikájában. Mert ha ez elindul lefelé, sem ember, sem Isten meg nem állítja, mondta morogva, amikor kikászálódott a vezetőfülkéből. Ide megyünk, kérdezte, és végignézett a háromemeletes budai panelházon. Látszott, nem erősen tetszik neki a hely, a meredek utca végképp nem, és miközben felhajtotta a hátsó ponyvát, határozottan kifejtette, hogy innen már nem ő fogja elvinni a dolgokat, az egyszer biztos. Na, akkor földszint? És az első bútorokkal indultak is a bejárat felé. Nem arra, ide le, intett oda a trógereknek és Elvisz bácsinak, és a kölcsönkért kulccsal odalépett a panel aljában lévő garázsajtóhoz és kinyitotta. A garázs üres volt, csupán az előző nap előkészített hatalmas nejlonok hevertek a közepén. Azokat gyorsan széthajtogatta, és kezével esetlen invitáló mozdulatot tett – ide lesz minden. Elvisz bácsi megcsóválta a fejét, de nem szólt semmit. A trógerek elvigyorodtak, nincs folyosó, nincs emelet, nincs ajtó, nincs küszöb, nincs semmi. Az egyik örömében rá is gyújtott, itt hamar végzünk, mondta.

Fél óra múlva le volt pakolva minden a garázsba. Három sor, egyikben a bútorok, a másik kettőben a banánosládák, végül legelőre kerültek a konyhai dobozok, meg az egyebek. Elvisz bácsi megtörölte izzadt homlokát, és miután leeresztette az üres rakodótérre a ponyvát, elővette a telefonját, és számolt. Tizenhétézer-ötszáz, mondta, és köszönettel eltette a még ötszáz forint borraivalót.

És meddig, kérdezte, mielőtt felkapaszkodott volna ismét a fölkébe. Nem tudom, egyelőre többre nem telik, mondta, és rágyújtott. Na rendben, akkor még találkozunk, válaszolta Elvisz bácsi a fölkéből, csak szólj előre, mert addigra ki kell cseréltetnem a gumikat, ez a hegymászás erősen megviselte őket, és az Elvisz Tehertaxi elgurult lefelé az utcán, járó motorral üresben gurult lefelé a Duna felé.

Az autójára támaszkodva szétnézett. Csöndes budai utca volt, egy-egy nyugdíjas igyekezett hazafelé a piacról, mások kutyát sétáltattak, a szelektív kukákat már kitölték az utcára, ma lesz szállítás. Aztán eszébe jutott a csomagtartóban lévő nejlon. Kivette a hatalmas nejlontakarót, és ráborította a bútorokra és banánosládákra. Négy sarkára rárakott egy-egy, az utcáról behozott követ, és elégedetten szemlélte az eredményt. Össze volt csomagolva minden. Bezárta a garázsajtót, és a kulcsot bedobta a garázstulajdonos levélszekrényébe. Majd ha kell, érte jön. Egyelőre ennyi.

Állt a kocsija mellett, és megkívánt egy kávét. Egy jó erős feketét, kis tejjel. Olyan könnyűnek érezte magát, mintha hatalmas turistahátizsákot dobott volna a sarokba. Most kéne lelépni. Cuccok, bútorok, könyvek nélkül. Ráadta a gyújtást, a motor csöndesen duruzsolt, üresbe tette, és gurulni kezdett lefelé.